

БЪЛЪНКА.

Гледъ нѣколко дни отъ пожара живота въ Брѣстово пакъ
Гутихна. Между турцитѣ още никой не се сѣшаше да по-
търси било Али Чаушъ или Келешъ Асанъ. Тѣ и другъ
пжтъ сж се губили за дълго време. Най-после сж се връ-
щали съ много злато. Но подозрението, че се е случило
нѣщо съ тѣхъ, не бѣше далече. Интересно е — тия двама
печени разбойници не служеха въ града за съблазнь, за
насърчение къмъ кражби и обири, но за дисциплина. Съ
тѣхъ властѣта плашеше мало и голѣмо. Много рѣдко се
случваха кражби между българи и между турци. Въ чар-
шията ако дойдѣше нѣкому да отсѣтствува за малко отъ
дюкяна си, той не затваряше, не заключваше, а само поста-
вяше предъ отворената врата единъ столъ. Това значеше —
стопанинътъ отсѣтствува, никой да не влиза. Ако случайно
нѣкой забравѣше да си заключи вратата, кога си отиваше
вечеръ дома, пазвантина — нощния пазачъ, не се сдружаваше
съ крадци, а вѣрно пазѣше цѣла нощъ дюкяна и го преда-
ваше на стопанина сутринята непокѣтнатъ.

— Но единъ день нахлуха въ Брѣстово черкези — бѣ-
жанци отъ Русия — и работата се промѣни. Тѣ бѣха из-
гладнѣли и оголѣли, вѣоржжени до жби, свирѣпи и кръ-
вожадни. Българитѣ, пѣкъ и турцитѣ, още не ги познаваха.
Въ началото всички се любуваха на тѣхната живописна,
красива носия и на стройнитѣ имъ фигури.

Топла слънчева заранъ.

Рѣката бѣше намалѣла. По двата ѝ брѣга овални бѣли
камени останали на суша. Край тѣхъ чисти пѣсъци, а подъ
прибрѣжнитѣ стари върби се точеха дълги безкрайни ивици
тъмнозелена трева.

Майка ми, сестра ѝ тета Спаса, тридесетъ годишна
вдовица, баба, тета Мара, вуйна попадия, петдесетъ годишна,